(המשך מעמוד 18)

חרים סירבו לקבל טיפול, נשארו לשבות.

עבריינים ידועים. השבוע, כאשר נסתיימה שביתת־הרעב של הארבעה בעיי־רת־הסיתות שדרות, אפשר היה לסכם או־תה כאחת המוזרות שאירעו בארץ.

שמעון בן־סימול (20), דויד אליהו (20), מימון פדידה (38) ואברהם לוסקי חיו כולם עבריינים ידועים וותיקים, שהש־תחררו לא מזמן מהכלא. הפעם, החליטו עם שיחרורם, לשבות.

לשביתה המאוחדת היו מטרות שונות. בן־סימול תבע, לא משנה בעצם ממי, 4,000 ל״י לתשלום חובותיו וסידור־עבודה באבו־רודס. אליהו תבע את מימון נישו־איו. פדידה תבע כרטיס־טיסה לגרמניה. לוסקי תבע דירה מרוהטת.

אונס קטינות. כפי שהסבירו זאת ה־שובתים, נועדו תביעותיהם לאפשר להם להשתקם, אחת לתמיד. הגיב יהונתן יפ־רח, ראש המועצה:

„הארבעה מבקשים דברים בלתי־סבירים. לבן־סימול עבר פלילי עשיר, החל באונס קטינות והורדן לזנות וכלה בעישון סמים.

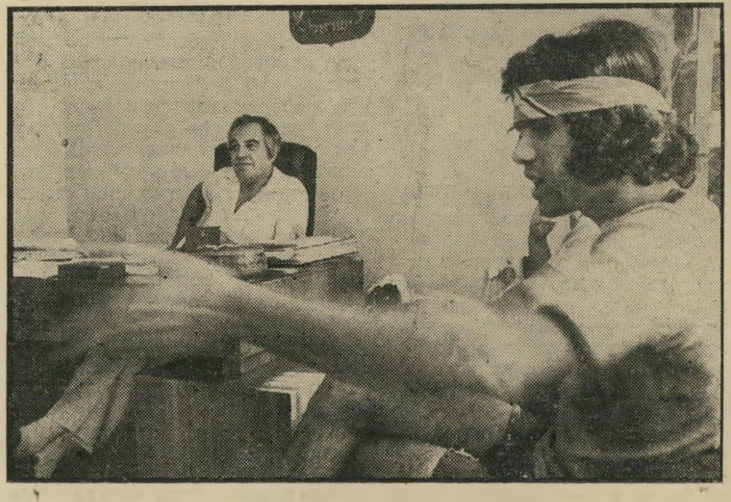

שוכת בן־סימוד וראשימועצה יפרח
דרישות מוזרות

פעמים רבות ניסינו לעזור לו במציאת עבודה — ולשווא.

„אליהו למד בזמנו חינם מקצוע, בעזרת המועצה, הבטיח לחזור למוטב. לשווא.

„גם לשניים האחרים רקע דומה.

„מה שהם מבקשים איננו שיקום הע־בריין. אם נסכים להם, מחר תשבות פה הצי העיירה.״

פשרה. השבוע, נסתיימה השביתה ב־כל זאת, מבלי שהשובתים ימותו ברעב. היא נסתיימה, כדרכן של שביתות, ב־פשרה: לבן־סימול הובטחה עבודה באבו־רודס, והקפאת תשלום חובותיו למשך שנה. מימון התפשר על כרטיס נסיעה באוניה. דויד אליהו קיבל דירה וריהוט חדש בשווי 2,000 ל״י.

עיתונות

סוג חדש של קשרים

עיתון ערבי ממיזרח ירושלים, מצטרף לשירות של עיתוני ישראל

אחת המהפכות הפירסומיות שהתחוללו בשנים האחרונות בישראל היתה הנהגת הלוח הכפול בשניים מעיתוניה חיומיים של ישראל: הארץ וידיעות אחרונות.

משבוע חפך הלוח הכפול למשולש. הצלע השלישית שנוספה לו היתה מיו־חדת במינה: היה זה היומון הערבי אל־קודס שהצטרף למיבצע.

המיוחד שבכך לא היה צירופו של עיתון ערבי להסדר, אלא זהותו של העי־תון שהצטרף. עד למלחמת ששת הימים היה אל־קודס עיתון ירדני שהופיע במזרח ירושלים, בעל דיעות לאומניות קיצוניות, שבעליו ועורכו היה ממקורבי המלך חו־סיין. באמצעות עיתון זה היה חוסיין מפרי־סם את הודעותיו הרשמיות לתושבי הגדה המערבית. בעליו של אל־קודס, מוחמד אבו־זולוף, יליד יפו, נמנה עד היום עם תומכיו של חוסיין.

עיתונו, הנמכר בכ־30 אלף טפסים ליום, נמכר לא רק בערי הגדה המערבית. הוא מקובל באותה מידה בין ערביי ישראל, ואפילו יהודים קוראי ערבית מעדיפים אותו על העיתונים המפלגתיים הישראליים בערבית.

כלי שידוכים. מבחינה מעשית היווה ההסדר המשולש החדש, פתיחת אמצעי קשר חדש בין ישראליים לערביי הגדה. כיוון שבשטחים המוחזקים יש ביקוש גדול פי כמה למוצרים כמו רחיטים משו־משים, או ציוד חשמלי מייד שניה, מאשר בישראל, עשויות המודעות הקטנות של הישראלים בעיתון הערבי לפתח סוג חדש של קשרים.

באותה מידה יוכלו עקרות בית ישרא־ליות שמודעותיהן תפורסמנה באל־קודס, לצפות להיענות מצד ערביות למודעות שלהן המבקשות עוזרות־בית, למשל. לעו־מת זאת, כמעט ברור שהמדור שידוכין המתפרסם בלוח הכפול, לא יופיע אצל השותף הערבי.

קשה גם לצפות שערבים מהשטחים ה־מפרסמים את מודעותיהם באל־קודס, יבק־שו שאותן מודעות תפורסמנה גם בהארץ וידיעות־אחרונות. בשטחים המוחזקים הש־תררה פסיכוזה נגד פירסום מודעות. היה זה אחרי שבעלי עסקים בגדה המערבית שוכנעו לפרסם את עסקיהם במדריך הטל־פונים המסווג, דפי זהב. בשנה הראשונה עשו זאת רבים. שנה אחר־כך ביטלו רובם ככולם את מודעותיהם והשתתפותם.

הסיבה: בעקבות הפירסום החלו של־טונות מס־ההכנסה להתלבש עליהם בצורה מסודרת. מאז פשטה האמונה בגדה: מו־דעה היא הזמנה למס ההכנסה.

דרכי חיים

כוכב מוצנע

בכפר־ירוחם

אגדת סינדרלה במהדורה ישראלית

התממשה ליגבי נער מכפר־ירוחם

דוד שושן לא חלם מעולם להיות כו־כב קולנוע. לכל היותר חלם לראות עוד סרט קולנוע, מאלה המגיעים באיחור רב עד לעיירת הפיתוח הדרומית כפר־ירוחם, שבלב הערבה בדרך לאילת.

אבל יום אחד הגיעו צלמי הטלוויזיה הישראלית עד לעיירה הנידחת. הם ירדו לשם כדי להכין כתבה במיסגרת יומן אי־רועים, על קבוצת צעירים ישראלית שנט־לה על עצמה בהתנדבות לשבת שנה ב־עיירה ולטפל בנוער המקומי. חיים גיל, במאי הכתבה, ראיין מיספר ילדים, מאלה שהמתנדבים טיפלו בהם ובמשפחותיהם. כך יכלו כמה מילדי כפר־ירוחם לראות את פניהם על מסך הטלוויזיה בפעם הרא־שונה. הם סיפרו אל מול המצלמה על חייהם והלומותיהם.

אחד מהם, למשל, הצליח להגשים חלום גדול: הוא ערך ביקור בעיר הגדולה, דימונה, ואף ראה את תחנת הרכבת שם.

(המשך בעמוד 32)

פרס ראשון

למלכת המים נסיעה לאירופה בחברת „ציס״ קווי נוסעים.

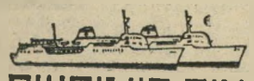

ציס קוי נוסעים

באור-ורשבסקי